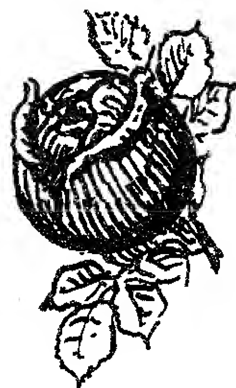

Carl Nielsen og Thomas Laub

En Snes danske Viser

1915

FORLÆGGERENS EJENDOM FOR ALLE LANDE.
KJØBENHAVN & LEIPZIG.
WILHELM HANSEN, MUSIK-FORLAG
KRISTIANIA. NORSK MUSIK-FORLAG.
(BRØDRENE HALS-WARMUTH-WILHELM HANSEN.)

INDHOLD.

Af Fortalen til **J. A P. Schulz's** folkelige Viser („Lieder im Volkston") Nov. 1784:

„I alle disse Viser har jeg bestræbt mig for at synge mere paa folkelig Maade end i egentlig Kunstform, saadan at ogsaa Lægfolk kan tage Del i dem og huske dem. Derfor har jeg, blandt vore bedste Digte, kun valgt dem der særlig egner sig for en saadan folkelig Sang, og i Melodierne gjort mig Umage for at naa den største Simpelhed og Tydelighed, ja af al Magt søgt at give dem Præg af det **tilsyneladende velkendte**; — — — i dette Præg ligger hele Hemmeligheden ved den folkelige Visetone. — — — — — — At gøre gode Digte almenkendte er jo Visekomponistens Hovedformaal, om han da vil blive sin rette Opgave tro."

I

Friskt og djærvt.

C N

rall.

1. De Refs-næs-dren-ge, de Sam-søe-pi-ger, de fø-re tit op en for-
2. Kom hver som ha-ver god Lyst til at ri-de paa Bøl-ger-nes Ryg-ge i
3. Der Blæs-ten den tu-der og Bræk-sø-en bru-ser: til Dan-sen paa Sø-en en
4. Frisk op mine Gut-ter! og prø-ver hvor læn-ge I kun-ne med Hav-fru-er

f. rall.

a tempo

un-der-lig Dans, naar Stor-men den sti-ger og So-len den vi-ger, og
stry-gen-de Fart. De rej-se sig hvi-de som Klip-per af Kri-de med
her-lig Mu-sik! men som-me-tid knu-ser en Bøl-ge, som bu-ser paa
træ-de den Dans! Jer Pi-ger og Dren-ge i Favn de vil slæn-ge_ I

a tempo

rall. a tempo

Søe-manden ønsker sig hel-ler til-lands.
Da-le i-mellem, er det ik-ke rart!
Dækket; da nyt-ter ej no-get Be-stik.
slyn-ge dem væk og be-hol-de Jer Kands.

St. St. Blicher. (af „Kjærlighed paa Dagvoguen.“)

rall. a tempo *ff*

Wilhelm Hansens Nodestik-og Tryk, Kjöbenhavn

II

Alvorligt og stille. T L

1. Det er hvidt her - u - de, Kyn-del-mis - se slaar sin Knu - de
2. Det er tyst her - u - de, kun med sag - te Pik paa Ru - de
3. Det er koldt her - u - de, Rav-ne skri - ge, Ug-ler tu - de
4. In-der-lig jeg læn - ges ef - ter Vaar, men Vint-ren strænges,

p

o - ver-maa-de hvas og haard; hvidt for-ne - den, hvidt for-o - ven,
mel-der sig den smaa Mus-vit; der er in - gen Fugl der syn - ger,
sø - ge Fø-de, sø - ge Læ; Kra-gen span-ker om med Ska-den
at-ter Vin-den om til Nord! Kom Sydvest, som Kul-den tvin-ger,

pudret tykt staar Træ i Sko-ven som ud-i min A-bild-gaard.
Finken kun paa Kvisten gyn-ger, ser sig om og hvipper*) lidt.
højt paa Ryg-nin - gen af La-den, skeler til det tamme Kræ.
kom med di - ne Taa-ge-vin-ger, kom og løs den bundne Jord!

St. Blicher. (af „Trækfuglene“)

*) pipper.

III

Mandigt og roligt. C N

mp

1. Ud gaar du nu paa Li - vets Vej, brug
2. Mis - tænk ej no - gen u - den Skel, tro
3. Sky Strid, saa læn - ge som du kan, men
4. Thi tun - gest Byr - de, no - gen ved, er

mp

Li - vet, men mis - brug det ej. I Mod-gangs Sky, i
hel - ler in - gen alt for vel. Vær til at se og
tvin - ges du, da strid som Mand. For La - sters Plet hold
dog en tung Sam - vit - tig - hed. Saa gaa med Gud din

Med - gang Sol ej paa dig selv, men Him - len stol.
hø - re snar, sen - dræg - tig der - i - mod til Svar.
ren din Sti, for løn - lig Brø - de vid dig fri.
Ba - ne frem, da gaar du ik - ke hen, men hjem.

St. St. Blicher. (Af „Stambogsstykke.")

IVa

C N

Med rolig Ynde.

1. I Skyg - gen vi van - ke blandt lys - grøn - ne - Straa, Sankt Hans - Urt vi
2. Bag Køk - ke - nets Ræk - ke vi hen - sæt - te den, fra Træ - lis - tens
3. Da ik - ke vi kom - mer, saa gla - de, saa fro, her føl - gen - de
4. Sankt Hans Urt vi san - ke, hvor Blom - ster - ne staa, blandt Stam - mer saa

mp

san - ke, hvor Blom - ster - ne staa. Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og
Spræk - ke den snor da sig hen. Hvis den fæ - ster Rod, blir vor Skæbne
Som - mer, naar Blomsterne gro. Hist hvor Korset staar, hist paa Kir - ke -
ran - ke, blandt lys - grønne Straa. Pæ - ne lil - le Urt staar saa rent og

rall.

purt, staar saa frisk og grøn u - for - mærkt i Løn.
god; dør den paa sit Sted, ak, da dø vi med.
gaard ble - ge lig - ge vi, da er det for - bi.
purt, staar saa frisk og grøn, u - for - mærkt i Løn.

Øhlenschläger. „Pigernes Sang" (af „Sankt Hans - Aften - Spil")

rall. *dim.*

 16067

IVb

Med rolig Ynde. T L

p dolce

1. I Skyg-gen vi van-ke blandt lys - grøn - ne Straa, Sankt Hans-urt vi
Køk - ke-nets Ræk-ke vi hen - sæt - te den, fra Træ - li - stens
ik - ke vi kommer saa gla - de, saa fro her føl - gen - de
Hans-urt vi san - ke, hvor Blom - ster - ne staa, blandt Stammer saa

san - ke, hvor Blomster-ne staa. Pæ-ne lil - le Urt staar saa rent og
Sprække den snor sig da hen. Hvis den fæ-ster Rod, blir vor Skæb - ne
Som-mer, naar Blomster-ne gro. Hist hvor Korset staar, hist paa Kir - ke -
ran - ke, blandt lys-grøn-ne Straa. Pæ-ne lil - le Urt staar saa rent og

1–3. 4.

purt, staar saa frisk og grøn, u - for - mærkt i Løn. 2. Bag
god, dør den paa sit Sted, ak, da dø vi med. 3. Da
gaard ble - ge lig - ge vi, da er det for - bi. 4. Sankt
purt, staar saa frisk og grør, u - for - mærkt i Løn.

Øhlenschläger. (af „Sankt Hans-Aften-Spil" „Pigernes Sang.")

V

Inderligt, varmt. (ikke for langsomt.)

C N

mp

1. Un - der-li - ge Af - ten-luf-te! hvorhen vin - ke I min Hu?
2. Mat - te Sol! bag Bjer - gets Ste-ne lu - e - rød du da - ler ned;

Mil - de, lu - ne Blom - sterduf - te! sig hvor-hen I bøl - ge nu.
og nu sid - der jeg al - e - ne i min dunk-le En-som - hed,

Gaar I o - ver hviden Strand til mit elskte Fø-de-land? vil I der med
Hjemme var der in-tet Fjeld; ak, saa er jeg u - de vel? skal i Nat ej

e-ders Bøl-ger tol - ke, hvad mit Hjerte døl - - ger?
barnligt blun-de i min Herthas grønne Lun - - de.

poco rall.

3. Norges Søn! jeg vel kan mindes,
du har sagt med smeltet Bryst,
at i Hjemmet ene findes
Rolighedens stille Lyst.
Schweizer, som paa Klippen bor!
du har talt de samme Ord.
Selsom Længsel drev med Vælde
Eder til de vante Fjelde.

4. Tror I da, kun Klippen ene
præger sig i Hjertet ind?
Ak, fra disse nøgne Stene
vender sig mit bange Sind.
Synger Granens, Fyrrens Lov!
Hvor er Danmarks Bøgeskov?
Gustne Flod, som mat sig krummer,
dysser ej min Sjæl i Slummer.

5. Hjemme rinder ingen Floder
i en sid og leret Grav;
Livets Kilde, Glædens Moder
taarner sig, det sølvblaa Hav,
slynger sig med venlig Arm
om sin Datters fulde Barm,
og ved Blomsten sig forlyster
paa de unge, trinde Bryster.

6. Stille! stille! hisset gynger
Baaden mellem Siv og Krat;
sødt en Mø ved Cithren synger
i den tause, lune Nat.
Hvilke Toner! milde Lyst,
hvor du strømmer i mit Bryst!
Men hvad savner jeg, og græder,
mens hun dog saa venlig kvæder?

7. Det er ej den danske Tunge,
det er ej de vante Ord,
ikke dem, jeg hørte sjunge,
hvor ved Hytten Træet gror.
Bedre er de vel maaske,
ak, men det er ikke de!
Bedre tror jeg vist, hun kvæder;
men — tilgiver, at jeg græder!

8. Tager ej min Sang for andet
end et ufrivilligt Suk!
Længselsfuldt heniler Vandet,
Aftnen er saa blid og smuk.
Mangen saadan Aftenstund
sad jeg i min kjære Lund;
Mindet vender nu tilbage,
det var Aarsag i min Klage.

9. Tidlig misted jeg min Moder,
o, det gjorde mig saa vè!
Danmark er min anden Moder,
skal jeg mèr min Moder se?
Livet er saa svagt og kort,
Skjæbnen vinker længer bort.
Skal jeg med den sidste Varme
trykke mig i hendes Arme?

Øhlenschläger. („Hjemve.“)

VI

Stille. T L

1. Hvor blev I rø - de Ro - ser dog fra Ung-doms Da - ge
2. Og skønt hvert Blad er gult og graat, som Far - ven af de
3. I de - res fi - ne Væv end - nu jeg ken - der hver en

p dolce

gla - de? I min E - rin - drings Sal - me - bog jeg
Dø - de, den Som - mer - dag jeg min - des godt, da
Aa - re. Som før af Mor - gen - dug - gen, nu de

gem - mer e - ders Bla - de.
de var pur - pur - rø - de. *Øhlenschläger.*
fug - tes af min Taa - re.

pp

VII

Med Kraft og Dristighed.

C N

1. Naar O - din vin - ker, naar Svær - det blin - ker, er Hel - ten glad; i
2. Hans Vaa - ben run - ge; den blan - ke Tun - ge han svin - ger stærk. Til
3. Paa Mar - kens Fla - de i hær - det Pla - de med Kob - ber - hjelm, som

rø - de Strømme, i Lig, som svømme i Birtingsbad, paa Ly - nets Vin - ger han
Val - hal ri - der, naar Svær - det bi - der i Pan - ser - særk, den ra - ske Kæmper, hvis
Blod - gud - in - den, hen gjen - nem Vinden den smal - le Ælm med Staal og Spid - se han

f *fz* *poco rall.*

i - ler kold, naar Skø - gul svin - ger sit rø - de Skjold.
Man - de - mod ej Skrækken dæm - per blandt Lig og Blod.
ka - ster let, for frem at rid - se den rø - de Tvæt.

4. Odin med Flammer,
Thor med Hammer,
med Kølle Tyr,
og Kampens Piger
til Jorden stiger,
naar Vaaben gny'r.
Naar Luren tuder
som hungrig Bjørn,
da lokkes Guder
til Kampens Børn.

5. Hvad er vel Livet?
Et Pust i Sivet,
som synker ned;
et Spil af Kræfter,
som higer efter
en Evighed.
Til Evigheden,
saa morgenrød,
gaar Vej herneden,
kun gjennem Død.

6. Blandt Mjød og Piger,
du danske Kriger!
blandt Blod og Lig
du rask dig svinge,
til Skøguls Vinge
bortvifter dig.
Med Sværd fra Bælte,
med Egekrans
sig sømmer Helte
den sidste Dans.

Øhlenschläger.

VIII

Friskt. T L

1. Fra kvalmful-de Mu-re til Mar-ken saa huld! Der pløj-e-de
2. Se, Blom-ster-ne vir-ke et Tæp-pe som gaar om go-ti-ske
3. Hul-vej-en mod Ha-vet ned-lu-der saa brat med Skyg-ger be-
4. Saa langsomt i San-det vi gli-de af-sted, i-mens rul-ler
5. Her Bø-ge-nes Kro-ner sig om os har hvalt. De spø-gen-de

mf

Fu-re har y-det sit Guld. Saa fri-ske, saa sun-de de Bøn-der vi
Kir-ke, hvor Kor-se-ne staar. Saa brun den sig rej-ser i lys-grøn-ne
ga-vet, med Træ-er be-sat. Her ris-le saa mil-de de Bøl-ger fra
Van-det ved He-ste-nes Fjed. Den flag-ren-de Maa-ge fly'r hen o-ver
To-ner vi hø-re jo alt. Se Tel-te-ne hvi-de, se hvirv-len-de

V. 2 4.

se; ved kø-li-ge Lun-de V. 1 3 5. de hvæs-se den blin-ken-de Le.
Dag. Se hvor Stor-ken den knej-ser paa det gam-le mos-gro-de Tag.
Land, fra ven-li-ge Kil-de langt-ud i den him-mel-blaa Strand.
Sø. Hist se vi i Taa-ge Ty-cho Bra-hes knej-sen-de Ø.
Røg! Vi kø-re, vi ri-de, vi i-le til Lat-ter og Spøg.

Øhlenschläger. (af „Sankt Hansaften Spil", „De kørende")

p *mf*

IX

Stille. C N

p

1. Ven-der sig Lyk - ken fra dig, blir du i Stø - vet traadt og blir af Fjen - der spot - tet, af Ven - ner selv for - raadt.
2. Du skal det li - det ag - te, om du dig selv ej sveg, vi send - tes hid til Ar - bejd og ej til Lyst og Leg.
3. Men hist hvor Aan - der svøm - me paa Mæl - ke - vej - ens Hav, hvor Li - vets hvi - de Sva - ner op - staa af Tid og Grav.
4. Der skal det aa - ben - ba - res, hvad du har tænkt saa tit, at den skal høj - est glæ - des, som al - ler - mest har lidt.
5. Thi Smer - ten er kun Vran - gen af Sa - lig - he - dens Dragt, i Dy - bets dunk - le Kil - der sig spej - ler Ly - sets Pragt.

mf

C. Hauch. („Trøst i Modgang.")

X

T L

Temmelig hurtigt, med barnlig Livlighed.

1. Jeg *) er ik - ke læn - ger, saa vidt man ved, hvor tidt jeg
2. Hvor So - len skin - ner det he - le Aar, hvor Maa - nen
3. Hvor Blom - sten i Eng bli - ver al - drig Hø, hvor Fa - der og
4. Aar - hun - dre - der svæ - ved jeg saa, til Lyst og Længs - ler
5. Saa saa de Glimt af min Her - lig - hed i Af - ten -

p leggiero

søg - tes, i Øs - ter - led; men Bil - le - de mit i
har ik - ke Kvæld og Skaar, hvor Mo - der kan si - ge sin
Mo - der skal al - drig dø, hvor al - ting vok - ser og
sø - de i Smaa - folks Bryst, paa Skjal - des Tun - ge, for
so - len og Hjem - mets Fred, i Pin - se - ti - den, naar

Blom - ster - ord dog svæ - ver o - ver den he - le Jord, hvor
Dat - ter for - vist: „om dig synger nu lil - le Fugl paa Kvist", hvor
bli - ver stort og ki - ger i Sky ind ad Him - lens Port, hvor
de - res Syn, som rø - res kun - de af Aan - dens Lyn, som
Skov blev grøn, og Bøl - gen kru - sed sig mild og skøn, i

*) Det er „Paradiset" der taler.

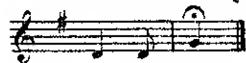
Ø - re man har for mit Hæ - ders - navn, som Glæ - der - nes
Nat - ter - gal ta - ler langt bed - re end Stær, hvor al - le hin -
Eng - le - ne im - mer gaa op og ned og hvi - ske de
tæn - des kun - de af Hjær - tets Ild, naar lif - lig
Barn - doms - ti - den, naar den svandt hen og fløj som en

gam - le Fø - de - stavn, som E - dens Ha - ve med
an - den har in - der - lig kær, hvor al - ting gaar mun - tert med
smaa hvad in - gen ved: hvor dej - ligt der er o - ver
flag - rer dens Lu - e mild! og de som lyt - ted til
Fugl for - bi i - gen! Saa lyt - ter, I smaa, naar

Li - vets Træ, hvor al - le Smaa - blomster staar godt i Læ;
Ar - bejd som Leg, hvor in - gen faar Nyk - ker og in - gen faar Nej;
Stjær - ne - top, som selv de skal se, naar de kommer der - op!
Skjal - dens Sang, de drøm - te om mig saa man - gen Gang.
Skjal - den slaar Guld - har - pen om Li - vets Ro - sen - gaard!

N. F. S. Grundtvig. („Paradis" af „Krønike-Rim")

*) I første Vers kan synges:

godt i Læ;

XI

Frejdigt. C N

f

1. Vor Ver - den pri - ser jeg tu - sind-fold, een
2. Min Fa - der mig tog fra min Mo - ders Kind, han
3. Af Klo - den er jeg et rej - sen - de Lem, jeg

mp

Si - de be-stan-dig den grøn - nes: Naar her den fal-mer og
vel i sin Trøj - e mig svøb - te, en Sal-me blev su - set af
gæ - ster de grøn-ne - ste Lun - de, men in - tet - steds et

vor - der gold, den his - set at - ter for - skøn - nes; naar
Nor - dens Vind, den sal - te Bøl - ge mig døb - te. Min
bli-ven-de Hjem i Ver - den fængs-le mig kun - de. Hvor

p

Sy - den æl - des og gaar paa Lud, staar
Vug - ge var det at - lan - ti - ske Hav, min
Bly - et syn - ker halv - tre - die Favn, der

p

f

Nor - den klædt som en yn - dig Brud.
Vug-ge den blev til min Fa - ders Grav.
fin-der jeg mig i min Fø - de - stavn.

f

4. Min Broder jeg fandt bag den Greves Plov,
han drev tre svedige Stude;
med en højrød Hue han gik og sov,
og tungt hans Hoved mon lude.
Som Fluen skrider paa tjæret Dæk,
hans Træsko gik i det sorte Dræk.

5. Blot fire Heste jeg har paa Stald,
men aldrig i Verden de trættes,
og aldrig jeg bruger et Piskeskrald,
skønt blot af Luften de mættes.
Foruden Vinger og uden Ben
de løbe omkap med den vilde Ren.

6. Saa tog jeg min Broder ved hans Arm
og bad, han vilde mig gæste;
der snøftede for min gyngende Karm
den væligste af mine Heste.
Den væligste kalde vi Nordenvind,
den lyder alene sit eget Sind.

Poul Møller.

XII

C N

Med rolig Varme.

1. Ro-sen blus-ser alt i Da-nas Ha - ve, lif-ligt fløj - ter nu den sor - te
2. Her i - mel - lem Ha-vets dy - be Kløf-ter gi - ves al - drig Vaar og Blomster-
3. Mi - ne Ven - ner i den dan-ske Som-mer! min-des I den vidt-for-rej - ste

mp

Stær, Bi - er de - res bru-ne Nektar la - ve, Hingste gras-ser stolt paa Fædres
pragt; Hva-len, kold og dum, ved Skibet snøfter, tav - se Fugl de bre - de Vinger
Mand, som saa langt fra Da - nas fav-re Blommer, her, hvor Sy - dens Blast paa Sej-let

rall.

Gra - ve, Dren - gen pluk - ker af de rø - de Bær. ______
løf - ter med sit Byt - te fra den vaa - de Jagt. ______
trom-mer, flak - ker fra sit elsk - te Fø - de - land. ______

f *dim. rall.* *pp*

4. Udi Øst og Vest, og hvor jeg vanker,
drømmer jeg om jer ved Danmarks Sund;
selv iblandt Constantias fulde Ranker
mindes jeg med længselsfulde Tanker
Løvet i Charlottes Bøgelund.

 16067

5. Klerken raaber i Manillas Rønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land!“
det forsikrer Javas rige Sønner,
selv Batavias skrantne Kræmmer stønner:
„Danmark er et lidet fattigt Land!“

6. Morgenlandets Søn i Kaaber lange
bag sin Vifte gisper efter Luft.
Han har spraglet Fugl, men ingen Sange,
hjærteløse Møer med gylden Spange,
store Glimmerblomster uden Duft.

7. Kunde du, ved Guld og Sølv at love,
købe dig en nordisk Kvindes Tro,
købe dig et Pust fra Søens Vove,
købe dig et Ly af Thules Skove
og en Kløvermark til Middagsro?

8. Fattig Mand, som pløjer danske Lande,
ryster Æbler af sit eget Træ,
har en kraftig Arm, en kløgtig Pande,
Korn paa Marken, Mælk i sine Spande,
Kvien staar i Græsset over Knæ.

9. Ja, vor danske Jord er sommerfrodig,
der er Kræfter ved det danske Brød:
derfor er den danske Mand saa modig,
derfor var Normannens Kniv saa blodig,
derfor er den danske Kind saa rød.

10. Lad kun Østens Drot blandt købte Friller
døsig strække sig paa Purpur ud,
lytte paa den sorte Halvmands Triller,
mellem Salens tempelhøje Piller,
kold og gusten som en Marmorgud.

11. Under lyse Bøg den danske Bejler
med sin herligtvoksne Pige gaar,
over deres Hoved Maanen sejler,
Svanen i det klare Vand sig spejler,
Nattergalen højt i Busken slaar.

12. Dersom sligt for Fattigdom du tyder,
Østens atlaskklædte, rige Mand!
glad mit sorte, danske Brød jeg bryder
takker Gud, mens fra min Læbe lyder:
„Danmark er et lidet, fattigt Land!“

Poul Møller.

XIII

T L

Hurtigt og lystigt, med Fynd.

Ger-trud ri-der fra Bloksbjærg brat. Hu hej! Se, der er jo Lys hos mit Barn i Nat, Ej ej! Ger-trud sæt-ter i Krog sin Stok. Se se! Saa sid-der min Dat-ter saa sent ved Rok? He he! Aa,

hent mi-ne Bril-ler i Hast her-ind, O ja! og lad mig be-trag-te det sø-de Spind. Ha

kæ-re-ste Dat-ter, hvor er det fat? Hej hej! Paa Gul-vet er der en Spyt-te-klat. Nej

kæ-re-ste Dat-ter, hvor hol-der du Hus? Se se! mig tyk-kes her lig-ger en lodden Ka-bus. He

sig mig dog Sis-sel, hvad skal jeg tro? Hej hej! Hvad er det dog her for to sto-re Sko? Nej

Seng der lig-ger et løj-er-ligt Dyr, Se se! Nej, sig mig dog fluks, hvad det er for en Fyr? He

ff f fz mp mf cresc. f fz f fz mp

ha! Ak Mut-ter, nu kom-mer jeg det i Hu, O ve!
nej! Søs - ter græd for sin hu - le Tand, O ve!
he! Ma - ma, det er hvær-ken Ka - bus el-ler Hat, Nej se! den
nej! Det er ik-ke Sko, det sy-nes kun saa, Nej se! det
he! Ak Mo-der, tro ik - ke jert sva - ge Syn, O ve! det

p

Kat-ten har traadt det rent i - tu. Nej se! Du skul - de hel-le-re
hun ha-ver spyt-tet det kla - re Vand. Se se! Sig hel - ler Ku-sken en
hvi - de Gris den er død i Nat. O ve! Nej sig dog hel-ler det
er kun en Gry-de, min Søs-ter lod staa. O ve! Du skul - de hel-ler to
er kun en Po - se med Møl - ler-gryn. Se se! Sig hel-ler to Tøn - de-

p

Ok - sen sagt, O ja! Kat - tens Po-te har li-den Magt. Ha ha! Min
an - den Gang, O ja! Jom-fruspytten er ej saa lang. Ha ha! Men
sor - te Faar, O ja! Ti loddent er loddent, i-hvor det gaar. Ha ha! Men
Pot - ter sagt, Ha ha! Ti to er dog to, det staar ved Magt. O ja! I din
sække med Byg, O ja! Ti Karlen er temme-lig trind og tyk. Ha ha! Saa

cresc. *f*

tog hun i Kutten den Munk saa graa, Hu hej! og gav ham et Spark og lod ham gaa. Ej ej!

Poul Møller.

f *ff* *mf* *f*

XIV

C N

Mildt.

p

1. Sov ind mit lil - le Nus-se-ben! stil di-ne Pus - se-lan-ker. I Drøm-me vil Guds En-gel ren dig læ - re smuk - ke Tan-ker.
2. Sov, Pusling, ved din Mo-ders Barm, hvor-un-der du er baa-ret. Sov! Vug-gen er din Mo-ders Arm, mit Bryst er Pu - de-vaa-ret.
3. Sov i mit Sil - ke-klæ-des Læ, min e-gen Kæl - ling-un-gel mens Fug-le dig fra høj-en Træ en Vug-ge-vi - se sjun-ge.

4. De nysselige Hænder smaa
dybt i min Barm sig bore,
med Streger i og Negle paa
saa fuldt som andre store.

5. Nu falde de smaa Glugger til,
god Nat jeg paa dem kysser,
Lukøje snarlig komme vil
min lille Stump han dysser.

6. Fra Moder flygter Søvnen bort;
hvor kan jeg Søvnen agte,
naar Dag og Nat er mig for kort
til Glutten at betragte?

7. Usikker er al jordisk Pagt,
ej hellig Ed der gives,
men Moders Hu ved ingen Magt
kan fra den spæde rives.

8. Sov sødt, min eneste, min Søn!
Naar Søvnen dig forlader,
jeg faar et Smil til Vaageløn.
Saa gaar vi hjem til Fader.

Poul Møller.

XV

Med Lune, ikke for hurtigt.

T L

1. Mel-lem El - le - stub og Torn, der hvor Hjor-ten skri - der,
2. U - di Sko-ven gror en Lind, Lin-den bær en Re - de;

mf

strøj-fed al vor Slægt til-forn i de gam - le Ti - der;
Re-den er af Kat-te-skind, fint og blødt at bre - de.

Kvin-den med sit lan - ge Haar staar og pluk - ker Blom-mer,
Har den Rav-nes Æg i Gem? So - ver der en Kil - ling?

Man-den med sin Bu - e gaar, pri-ser e - vig Som - mer.
Op af Re-den stikker frem Be-net af en Tvil - ling.

Poul Møller.

XVI

Raskt og muntert.

C N

1. Far - vel, min vel - sig - ne - de Fø - de - by! Min
2. Far - vel, du min Far - fa - ders gam - le Hus! Hav
3. Ler - stam - pe - de Gulv, hvor med Skjor - te paa jeg

poco f

Mo - ders Gry - de ry - ger i Sky, min Fa - der
Tak for Øl af vort Gil - des - krus, for Dør - træ - et,
lær - te kry - be, jeg lær - te gaa! Nu ke - des jeg

mp *cresc.*

Kvi - e gum - ler paa Stald, min Sø - sters Ha - ne
hvor jeg med Rang - len sad, for Mo - ders Mælk og for
plat ved saa stak - ket Gang, og Stu - en bli - ver mig

f *dim.*

4. Lad Oksen bindes ved Husmands Plov,
jeg priser den vildene Hjort i Skov!
Naar Anden rokker i Rendesten,
er den snehvide Maage dog vel saa ren
mellem Himmel og Hav.

5. Jeg vandrer og sejler foruden Ro,
jeg slider vel hundrede Saaler og Sko;
al Verdens Kringel og snurrige Bold,
baade hvor den er varm og hvor den er kold,
vil jeg rigtig bese:

6. Appelsiner og Druer og Granens Top,
Frøkener, Fruer og Ridder og Knap!
Jeg vil glide paa Skier ved Nørrepol
og gaa nøgen fra Otaheitis Sol
med en Krans af Koral.

7. Sin Skæbne frister den friske Mand.
Kanske jeg som Ridder fra fremmed Land,
med snehvide Heste for Gyldenkarm
kommer hjem med en Kongemø i min Arm
til min Moder igen.

8. For det første den rygende Grød jeg flyr
og synger op ud i vildene Skyr:
Hurra, blaatrøjede danske Knøs!
Hejs Pjalten i Vejret og Skuden os!
snart vi flyver af Sted.

Poul Møller.

XVII

Langsomt, inderligt. T L

Brudgommen.[1)]

1. Her vil ti - es, her vil bi - es, her vil bi - es, o
3. Tur - tel - du - e, kom at sku - e, kom at sku - e bag
5. Du - e, kun - de du be-grun - de,[3)] du be-grun-de hvad

p legato sempre

sva - ge Sind! Vist skal du hen - te kun ved at ven - te,
Gær - det hist, der skal du fin - de For-som-mers Min - de[2)]
der nu sker! Kul-den den svæk - kes, Blomster - ne dæk - kes,

kun ved at ven-te vor Som-mer ind. Her vil ti - es, her vil bi - es
For-som-mers Min-de alt grøn paa Kvist. Tur-tel-du - e, kom at sku - e
Blomster-ne dækkes, jo mer det sner. Du - e, kun-de du be-grun-de,

1) Brorsons uforvanskede Tekst. Melodien er ikke tænkt som Salmemelodi.
2) hvad der minder om Foraar, Foraarstegn.
3) udgrunde.

Bruden.

her vil bi-es, o sva-ge Sind! 2. Tran-ge Ti-der lang-somt skri-der,
kom at sku-e bag Gær-det hist! 4. Ej-a, sø-de Før-ste-grø-de,
du begrun-de, hvad der nu sker! 6. Kom min Du-e, lad dig sku-e,

p dolce

lang-somt skri-der, det har den Art. Da-ge-ne læn-ges,
Før-ste-grø-de af bli-den Vaar! Lad det nu fry-se,
lad dig sku-e med Ol-je-blad! Se nu er Stun-den

Vin-te-ren stræn-ges, Vin-te-ren strænges, og det er svart.
lad mig nu gy-se, lad mig nu gy-se, det snart for-gaar!
næ-sten op-run-den, næ-sten op-run-den, som gør dig glad!

Tran-ge Ti-der lang-somt skri-der, lang-somt skrider, det har den Art.
Ej-a, sø-de Før-ste-grø-de, Før-ste-grø-de af bli-den Vaar!
Kom min Du-e, lad dig sku-e, lad dig sku-e med Ol-je-blad!

Brorson. (Af „Svanesangen.")

XVIII

Med Kraft og Munterhed. T L

1. En Sø - mand med et mo - digt Bryst kan al - drig fat - tes
Sø - en plyn - drer fra sin Ven og sæt - ter ham paa
sad - ler dri - stig Ha - vet op, saa tidt hans Hjær - te
er han der saa rig han vil og ly - stig som den

Pen - ge, Tab skær - per kun hans Vin - de - lyst, og Ar - mod er ham
Prø - ve, da ler han kun og tvin - ger den, at brin - ge ti - fold
ly - ster, og ri - der høj paa Bøl - gens Top i Trav og su - sen -
ri - ge, og sæt - ter Bo - ven - Bram - sejl til og fly - ver glad med

1-3. 4.

som en Dyst, der ej kan va - re læn - ge. 2. Naar
det i - gen, som den har tur - det rø - ve. 3. Han
de Ga - lop til guld - be - strø' - de Ky - ster. 4. Fluks
Sang og Spil til - ba - ge til sin Pi - ge.

Johannes Ewald. (Af „Fiskerne“.)

XIX

Med bred Glæde, ligesom slentrende.

C N

mf

1. Jeg bæ - rer med Smil min Byr - de, jeg dra-ger med Sang mit Læs; — jeg er som den vil - de Hyr - de, der gen - ner sit Kvæg paa Græs.
2. Se, Dug - gen dri-ver fra Nor - den hen o - ver det bøj - e - de Korn, — mens So - len sti-ger af Jor - den i - mel - lem Ok-ser-nes Horn.
3. Jeg ser o - ver tin-dren-de Mar - ker og langt mod den blaanen-de Fjord, — jeg stir-rer paa sej-len-de Ar - ker,1) men fin - der ej tol-ken-de Ord.

4. Jeg slænger Skalmejen for Munden;
jeg trækker saa langt dens Lyd,
at Kilderne klukker i Lunden,
og Bukkene bræger af Fryd.

5. Hvor kan I dog gruble og græde,
saa længe Guds Himmel er blaa!
Mit Hjerte skælver af Glæde,
blot Duggen dynker2) et Straa.

Jeppe Aakjær.

„Sundt Blod" (Af „Rugens Sange.")

1) Fjerskyer. 2) stænker.

XX

C N

Med jævn og rolig Glæde.

mf

1. Nu er Da - gen fuldt af Sang, og nu er Vi - ben kom - men, Bek - ka - si - nen Nat - ten lang haand - te - rer El - skovs - trom - men.
2. En - gen er nu gyl - den-gul af tun - ge Kab - be - lej - er, Søn - den - vin den by - der op, og Du - e - ur - ten nej - er.
3. Dam-men lig - ger Da - gen ud med Bry - de - lys i Hæn - de, ræk - ker højt de ran - ke Skud, at So - len maa dem tæn - de.

roligt *p*

Pluk - ke, pluk - ke
Pluk - ke, pluk - ke
Pluk - ke, pluk - ke

dug - get Straa, pluk - ke, pluk - ke Siv ved Aa
dug - get Straa, pluk - ke, pluk - ke Siv ved Aa
dug - get Straa, pluk - ke, pluk - ke Siv ved Aa

pluk-ke, pluk-ke Blom - ster.
pluk-ke, pluk-ke Blom - ster.
pluk-ke, pluk-ke Blom - ster.

pp

4. Nu vil Mø med Silkestik
paa Brudelinet sømme;
den som ingen Bejler fik,
hun tar sig en i Drømme.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.

5. Ræk mig en Forglemmigej
og sidst en Krusemynte
saadan slutter vi vor Leg
saa glad, som den begyndte.
Plukke, plukke dugget Straa,
plukke, plukke Siv ved Aa
plukke, plukke Blomster.

Jeppe Aakjær. „Paa Vaarengen."
(En Flok Landsbypiger plukker Blomster og synger.)

XXI

Venligt og muntert.

T L

1. Kom ud min lil - le Stump, tag paa de gu - le Støv - ler, kom ud hvor Kil - dens Plump i Græs - set gaar og vrøv - ler! En gam - mel Ko - ne graa gi'r dig af Skaa - len Drik - ke, og hen - des Døt - re gaa med Mæl - ke - spand og strik - ke.

p leggiero

2. Med skæ-ve Ben du stum-per i-gen-nem Revl og Krat, og Ol-den-bor-ren dum-per fra Gre-nen paa din Hat. Hvor Stor-ken va-der i Mo-sen og Lil-jen blom-strer gul, hvor Bi-en kry-ber i Ro-sen, der vil vi le-ge Skjul.

3. Din Mo-der nu der-hjem-me har travlt med tu-send Ting, maa ryd-de op og gem-me, hvad vi har slængt om-kring; nu fej-er hun din Stu-e og gi'er si-ne Blom-ster Vand, nu stry-ger hun din Hu-e og gør din Seng i Stand.

4. Nu hen-des Navn i Bar-ken jeg snit-te vil, giv Agt! et Kon-ge-lys fra Mar-ken skal plan-tes her til Vagt. Men ser jeg ret hun kom-mer, hun kom-mer alt, hvor hist med si-ne sor-te Blom-mer sig strækker Træ-ets Kvist.

5. Hvem hol-der hun i Ar-men og tryk-ker til sit Bryst? hvem blot-ter hun vel Barmen, den sø-de, for med Lyst? Det er din lil-le Bro-der, han har en e-vig Tørst, — nu løb om-kap til Mo-der! Kan du faa Kys-set først?

Aarestrup. („Til et Barn.")

XXII

Lyst og roligt, ikke for hurtigt.

T L

1. Saa dra-ger du ad fremmed Land, du lan-ge Mand, med di-ne rø-de Ho-ser! Træt
2. Du klo-ge Fugl, farvel, far-vel! jeg ønsker Held dig paa din lange Rej-se. Din
3. I Luftens Blaa du svæ-ver let og ser dig mæt paa Jordens Herlig-he-der; paa

mp

er du af at span-ke her i vo-re Kær og vo-re grøn-ne Mo-ser.
Re-de her den vog-te vi, du skal der-i paa-ny ad Aa-re knej-se.
Fjæld og Dal og Stad og Flod, der for din Fod sig som et Tæp-pe bre-der.

4. Min Tanke følger dig paa Vej,
men Hjertet ej,
det her hos mig maa blive;
kun her vi trives godt, vi to,
i stille Ro,
hvor først vi kom til Live.

5. Ja, her paa denne grønne Ø
med Skov og Sø,
med Bakker, Eng og Strande,
kun her jeg aander Liv og Mod,
her Vuggen stod,
og her min Grav skal stande.

6. Kom atter hid, du gamle Ven,
naar Sol igen
har løst den bundne Bølge.
Byg paa mit Tag din stille Bo,
man siger jo,
du har Guds Fred i Følge.

Chr. Winther.
(„Til Storken")